

Megjelenik évente
tízszor.

„Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki
békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt
mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened.” Ésaías 52, 7.

IX. évfolyam
9. szám.

TARTALOM:

Becsüljük Irodalmunkat.	65
„A lélek az, ami megelevenít.”	66
Hírek Divízióinktól.	68
A gyülekezeti tisztviselők választása.	69
A „Tábea” egylet működése Orosházán.	70
A kecskeméti kerületi konferencia.	70
Bakos atyafi Konstantinápolyból	71
Az ideai imahéthez!	71
Ifjúsági külmiszió ünnepélyek az A. H. M. jávára.	72
Az erő titka.	72
Halálozás.	72

A

Reggeli Dicséret Naptár 1933

Évre teljesen új átdolgozott kiadásban megjelent. Minden egyes oldalon egy hétnek megfelelő napi jegyzetekre alkalmas rovatokat tartalmaz, valamint külön betétként az üzleti és magán életben szükséges piros betűs ünnepekkel ellátott polgári naptárt is. Reméljük, hogy ez a díszes és tartós vászonkötésű zsebnaptár ebben az új kiállításban minden igényt kielégít.

Az ára P —.80

Becsüljük Irodalmunkat.

Az Unióbizottság október hó 11.-én a következő határozatot hozta: „Kérjük kedves testvéreinket az összes gyülekezetekben, hogy értékes irodalmunkat még jobban tanulmányozzák és hogy a nem rég megjelent „Bizonyágtételek” című könyvből szombat délutánonként rendszeresen felolvassanak.”

Ez a határozat nem új, mert hiszen minden konferencia alkalmával egyhangulag hoztunk ilyen határozatot, a baj csak a keresztülvitel körül mutatkozott. „Boldog, aki olvassa” — mondja az Úr Jézus. Az élő szóval adott tanítás épületes és áldásos, de sohasem oly mélyreható, mint az olvasás által szerzett ismeret. A kimondott igék gyorsan tovatűnnek és az ember csak a fülére támaszkodhat, amelynek segítségével ezen igéket tudomásul veheti. Tapasztalatból tudjuk, hogy a fül nem mindig figyel, úgy hogy sok minden elhangzik, anélkül, hogy az ember tudomásul vette volna. Ellenben az olvasásnál a szem a felvevő eszköz és ha az ember egy mondatot nem értett meg jól, úgy módjában van azt addig ismételni, amíg teljesen fölfogta. Ehhez hozzájárul még azon tény, hogy a szemem keresztül sokkal rövidebb az út az értelemhez mint a fülön keresztül. Amit látunk, azt hamarabb fölfogjuk, mint amit hallunk.

Mindig szem előtt kell tartanunk, hogy az irodalom úgy a jóban, mint a rosszban mérhetetlen hatást gyakorol. Egy-egy könyv vagy irat, amely százezer példányban megjelent, olyan hangulatot teremt és befolyást gyakorol, amelyet beszéddel utólagos nem lehet. Hogy ma oly sok istentagadó és hitetlen ember él, annak legnagyobb oka a rossz irodalomban található meg. Másfelől, hogy a jelenvaló igazság már annyi helyre elért, azt is javarészt irodalmunknak köszönhetjük. Bármily nagy a pénztelenség és bármennyire panaszkodnak is az emberek az anyagi javak hiánya miatt, mégis tény az, hogy a világi kiadók oly forgalmat csinálnak, ami minden reményükön felül van. Az olvasás olyan életszükséglet, amely sokaknál legalább oly erős, mint a táplálkozás szükséglete. Csak az a fontos, hogy az irodalmi termékek ne kerüljenek sokba. Ha pedig drága művet vesznek, akkor a pénzhiány miatt részletfizetésre szerzik be.

Gondoljunk arra a munkára, amelyet az ige azáltal végezhet a világon, hogy írva lett! Micsoda erő rejlik az Úr Jézus ama mondásában: „Meg van írva!” Nem azt mondta az Úr: „Ki lett mondva!”, hanem „Meg van írva!” Azt szoktuk mondani: „Fekete fehéren”, ez ugyan annyi, mint „Írva van!” Ha a Szentírás nem volna megírva, a tévelygésnek oly rettentő útja lett volna megadva, hogy teljesen lehetetlen volna valami biztosit tudni. A pogány római császárok is észrevették, hogy a kereszt-

ténységnek óriási ereje a Szentírás, ezért kiadták a rendeletet, hogy a Bibliákat össze kell gyűjteni és el kell égetni. Tudták ugyanis, ha nincs írott ige, úgy megszűnik a biztos hit, a szilárd állásfoglalás. Hányszor akarta már azóta Sátán az ő eszközei által az írott ígét eltörölni a föld színéről. Ezen gonosz szándék azon hiusult meg, hogy az Úr megőrizte az ő Igéjét és azon, hogy Isten hűséges gyermekei többre becsülték a Szentírást, mint az életüket.

„Mint olvasod azt?”

Jézusnak eme kérdése sokkal többet mond, mint amennyit első pillanatban gondolunk.

1. Jelenti a figyelmet, amellyel olvasol.

Bár igen rövid az az út, amint a szem az észrevett tárgyakat az elméhez közvetíti, mégis vannak emberek, akik az olvasásnál sem elég figyelmesek, úgyhogy az olvasott ígének nem veszik értelmét és hasznát. Az elme lehet oly tompa és felületes, hogy még azt sem fogja föl, amit szemével lát és módjában volna a legtisztább tudomásul vennie. Azért kérdezi Jézus: „Mint olvasod?”

2. Jelenti a módot is, hogy milyen módon olvasod. Olvashatunk gyorsan, csak úgy hadarva, de olvashatunk gondosan, ügyelve az írásjelekre, úgyhogy minden gondolatot megtalálunk és ugyanezen mederben még tovább is gondolkozunk. Néha a gondolatok elkalandoznak és átcsapnak más tárgyra. Ezért fontos, hogy azt a bizonyos tárgyat kimerítsük és abból a lehető legnagyobb hasznot szerezzük, amelyet témánk tartalmaz.

3. Jelenti az indulatot, amellyel olvasol. Mert nem mindegy, hogy jó vagy rossz indattal olvasod-e a tárgyat. Az elfogult olvasó sohasem azt olvassa, ami előtte van, hanem mindig azt ami őbenne van. Ezért szükséges az Ige olvasása előtt az ima, a Szentléleknek segítségül hívása. Legyen az olvasás istentisztelet!

Irodalmunk olvasása.

A legtisztább és legjobb lelki táplálékot az adventi nép kapja, ezt őszinte olvasóink tiszta szívvel elismerik. Különösen a „Bizonyosságtételek” oly anyagot tartalmaz, amelyet nem elég egyszer-kétszer elolvasni, hanem abban el kell mélyedni. Ezért fogadjatok szót és tartsatok szombat délutánokint felolvasásokat a gyülekezetben a „Bizonyosságtételek” című könyvből. Először olvassatok fel egy egész fejezetet értelmesen és világosan, azután még egyszer kezdjétek előlről és olvassatok fel egy-egy szakaszt. Egy szakasz felolvasása után szóljatok a tartalomhoz, de csakis a tárgyhoz. Valóságos meg-

újulástok lesz, ha befogadjátok a „Bizonyosságtételek” tartalmát és lelkületét.

Ne hanyagoljátok el azonban a többi irodalmi terméknek kutatását sem. Különösen az új kiadványaink rövidek és oly kedvesek, hogy Isten Lelke nem csak Titeket gazdagít általuk, hanem azonnal indítani is fog arra, hogy a megtalált kincseket másokkal is közöljék. Beszélhetnek akkor néktek Sátán követői az irodalom és annak terjesztése ellen, Isten Lelke indítani fog benneteket és a mű be lesz végezve Bennetek és Általatok.

De ne felejtkeztek meg az Advent-Hírnökről sem. Ez a lap nem csak a magyarul beszélő testvérek lapja, hanem mindazoké a barátkozóké is, akik az igazságot szeretik és becsülik. Legyen az lelkiismereti kötelesség, hogy a lapnak áldásos tartalma mindenkinek eljusson, testvérekhez és barátkozókhoz egyaránt.

Végül még felhívom figyelmeteket az új folyóiratra, amely januárban megjelenik és amelynek címe: „A boldog élet”. Egy olyan folyóiratot akarunk kibocsájtani, amely teljesen megfelel a címnek. Ez a lap a régi „Élet és Egészség” helyett indul meg, de nem csak egészségügyi tárgyról, hanem foglalkozik erkölcsi kérdésekkel és a nevelés problémáival is. Ezzel könyvevangélistáinkon akarunk segíteni, de ugyanakkor — mint sokkal fenségebb célt — szem előtt tartjuk, hogy hazánk népének valami igen jót nyujtsunk.

Szeretném, ha olyan buzgón olvasnátok és terjesztenétek irodalmunkat, mint amilyen buzgón tették ezt az őskeresztények. „Boldog aki olvassa!” Ez legyen jelszavunk!

Zeiner A.

„A lélek az, ami megelevenít.”

Egynéhány zsidóval való beszélgetés alkalmával mondotta Jézus a tanítványok jelenlétében, hogy: „a lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit; a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.” János 6, 36. Hogy ezeket a szavakat jól megérthessük, foglalkoznunk kell már az ezt megelőző beszélgetéssel is.

Az Úr a körülötte lévőkhöz intézett beszédében azt mondotta, hogy ő az életnek kegyere és ez sokkal többet ér, mint a zsidók szemeiben annyira becsült pusztai manna. Sőt annyira ment bibliai képes beszédében, hogy felszólította őket arra, hogy egyenek az ő tes-

téből és iganak az ő véréből. Ezt a biblikus nyelvet nem értették meg az Őt hallgatók és kezdtek egymást közt tusakodni, hogy miképen lehetséges ez. „Sokan azért tanítványai közül, akik hallák ezeket, mondának: kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt. És nem járnak vala többé ővele.” Ezek a tanítványok a betű mellett maradtak és elfelejtették, hogy Jézus ebben a példázatos nyelvben kifejezett beszédében az Igének hitben való elfogadását kívánta csak, hogy általa azon isteni áldások birtokába juttassa őket, amelyeket az Atya Jézusban szándékozott nekik adni. Ezért adta Jézus azonnal ezt a választ nekik: „a lélek az, ami megelevenít.” Ma is szükséges nekünk, — mint a gyülekezet tagjainak — tudni azt, hogy a gyülekezeti életnek egészséges irányban való kifejlődése csak a Lélek által való megújulás által lehetséges.

A gyülekezeti élethez való törvényes viszonyban a szombatot *kell* ünnepelni, a tizedet *kell* adni stb. . . *Nem szabad* dohányozni, *nem szabad* alkoholos italt inni stb. . .

A lelkiesség a zsoltáríró szavait követi, mondván: „Szívesen cselekszem akaratomat, én Istenem, törvényed szívemben örööm.” Zsolt. 40, 9. (Német szöveg.) Ő *akarja* cselekedni és örövend hogy *lehet* és *szabad* tennie. Ilyen lelkiülettől jött Megváltónk erre a földre és ez a zsoltár szöveg Benne teljesedett be teljesen. Ugyanezen fejezet 7-ik versében a törvényszerűség erőtlenségét mutatja be a szerző: „véres és ételáldozatot nem kedveltél, füleimet fölnyitottad; égőáldozatot és bűnért való áldozatot sem kívántál.” Ezt a nyilvánvaló ellentétet nem mindjárt értheti meg az ember. Hiszen az Úr megparancsolta Izraelnek, hogy különböző áldozatokat mutassanak be és itt ezt most visszavonja? Nem, hanem csak a *kényszerből* hozott áldozatokat, a törvényes kötelességből hozott áldozatokat utasítja vissza, mert ez Neki nem kedves. Aztán beszél az eljövendő Megváltóról, aki az emberiség iránti szeretetből, szabad elhatározásból engedelmes volt mindhalálig, a kereszthalálig. Az igazán megtértek, akik lelkiekké lettek, a törvény kényszerét többé nem fogják érezni; a betű többé nem szorongatja őket, mert szabad elhatározásból *cselekszik* a tennivalókat. Ezek számára érvényes Pál apostol ama kijelentése: „Ha az Isten lelke vezérel benneteket, akkor nem vagytok a törvény alatt.” Nagyon jó szemléltető tanítást nyújt erre vonatkozólag a vasuti kocsik „dohányzó” és „nemdohányzó” szakasza. Ha egy dohányzó egyén nemdohányzó szakaszba kerül véletlenül vagy akarva, a legtöbb esetben — amikor felhívják a figyelmét, hogy ott nem lehet dohányozni —

egészen fel van háborodva és legszemélyesebb szabadságának korlátozásaként veszi azt, hogy ott nem szabad dohányozni. De mint utasnak alkalmazkodni kell ehhez az előíráshoz. A betű kényszeríti őt arra, hogy vagy elhagyja a szakaszt, vagy abbahagyja a dohányzást. A nemdohányzó részére ez a felirat nem jelent többet, mint egy egyszerű feljegyzés, mert ő fölötte áll az ilyen irányú követelményeknek és ez őt egyáltalában nem korlátozza egyéni szabadságában. Ugyanígy van a dolog a valóban megtért embereknél is. A tíz parancsolat betartása ezek számára nem egyéb, mint Isten iránti hálájuknak kifejezésre juttatása, hogy Krisztusban oly nagy szeretetet tanúsított irántuk. Így megértjük Pál apostolt amikor azt írja: „a törvény nem az igazért van, hanem a törvénytaposókért és engedetlenségért, az istentelenekért és bűnösökért, a latrokért és fertelmesekért, az atya- és anyagyilkosokért, emberölőkért.

Ha követjük Pál apostolnak a törvényre vonatkozó jelentését, akkor mindjobban felismerjük azt, hogy a betűk által a betűk fölé jutunk. Pál elmondja, hogy milyen viszonyban volt a törvényhez a megtérése előtt és után. „Én pedig éltem régen a törvény nélkül: de ama parancsolatnak eljövételével felelevenedék a bűn. Én pedig meghalék; és úgy találatték, hogy az a parancsolat, mely életre való, nekem halálomra van. Mert a bűn alkalmat vévén, ama parancsolat által megcsalt engem és megölt általa. Azért ám a törvény szent és a parancsolat szent és igaz és jó. Tehát a jó nekem halálom lett-e? Távol legyen: sőt inkább a bűn az, hogy megtelessék a bűn, mely a jó által nekem halált szerez, hogy felette igen bűnös legyen a bűn a parancsolat által. Mert tudjuk, hogy a törvény lelki; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve.” Róma 7, 9—14. v.

Szinte érthetetlen, hogy ez a hűséges és fanatikus törvénytartó ilyen módon írhatott: „Én pedig éltem régen a törvény nélkül.” Ez is egy ama „némely nehezen érthető” dolgok közül, melyről már Péter apostol említést tesz 2. Péter 3, 16-ban. Előttünk eléggé ismeretes, hogy milyen buzgó volt ő az atyák törvényeinek betartásában és bizonyos, hogy a tíz parancsolatot betűszerinti jelentőségében a legszigorúbban megtartotta. Ebből a látszólagos nehézségből csak egy kiút van és pedig az, hogy a sorok között kell olvasnunk. Ezek a szavak, hogy „éltem régen a törvény nélkül” azt akarják jelenteni, hogy ő a *törvény lelki jelentőségének* ismerete nélkül élt.

Gugel E.

(Folytatása következik.)

Schubert H. F. atyafi misszióutazása Irakban és Perzsiában. (folytatás.)

„Palesztinából Bagdadig az út kb. 1000 km hosszú, amit 28 óra alatt tettünk meg egy régi autóban a syriai sivatagon keresztül. Útközben alaposan kivettük részünket egy homokviharból, amelynek következménye volt, hogy mindenünk, még a kofferünk is tele volt finom homokszemecskékkel. Nem kis dolog egy ilyen sivatagi homokviharba belekerülni. A lélekzés rendkívül nehézé válik, nem látni sokszor még egy méterre sem és egy rendkívül kellemetlen érzés vesz erőt az emberen. De szerencsésen megérkeztünk az Úr segítségével Bagdadba, ahol viszont olyan forróság volt, hogy éjjel csak a háztetőn tudtunk aludni. (Lapos tetejű ház volt.)

Innen Perzsiába mentünk. Sultanabadban van egy iskolánk és egy kórházunk. Az iskolának 136 tanulója van. A kórházban az utolsó évben 3657 személyt kezeltünk és ez év első felében 31 operációt végzett Dr. Hargreaves atyafi, akinek messze földön híre van, mint a legjobb szemorvosnak és hályogoperatőrnek. Igen sok szembeteg van ezen a vidéken s a meggyógyítottak hálásan hirdetik a jó segítséget, amit orvosunk által nyertek. Másik orvosunk Dr. Arzoo a város környékbeli falvakban dolgozik ahol kezelőhelyiségeket nyitott s hetenként egyszer vagy kétszer kezeli az orvosi segítségre szorulókat. A mellékelt képeken láthatjuk a sultanabadi misszió iskolánkat és kórházunkat. Iskolánkat a kormányhatóság elismerte

Hirek Divizióunktól.

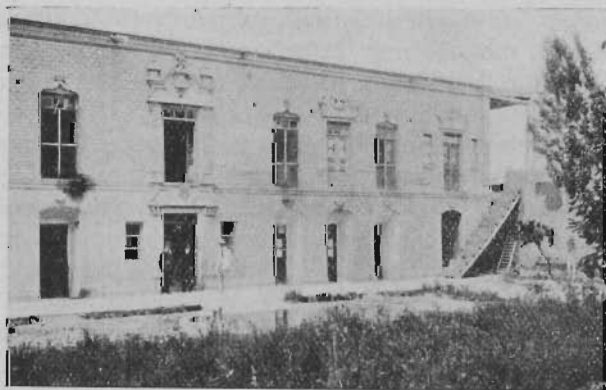

A sultanabadi misszióiskolánk.

és valóban áldásos tevékenységet fejt ki az utolsó üzenet előrevitele érdekében. A legtöbb tanuló mohamedán vallású és az iskola hatása igen látható rajtuk. Kórházunkban a két orvos mellett még egy külföldi ápolónő is működik. Ezek az intézmények a hatóságok előtt igen becsültté tesznek bennünket s üzenetünkkel ők is megismerkednek. Az orvosi missziómunka a mohamedán országokban rendkívül fontos és értékes, mert ezáltal

mutatjuk meg nekik azt, hogy valóban segíteni akarunk rajtuk és mint barátjuk jövünk hozzájuk. Ezen a vidéken a tifusz, tuberkulózis és malária mellett rendkívül sok szembeteg van. A lakosság 90%-a szembeteg. Sokan persze már elkésve jönnek orvosainkhoz s még akkor is hiszik, hogy ők tudnak csodát tenni velük. Az evangélium hirdetését új munkásokkal nagyobb erővel végezzük, mint a múltban. Egyik munkásunk jelentése szerint gyülekezetünket több mint 50 mohamedán látogatja. Egynéhány már a szombatiskolában is részt vesz. Jó reménységgel vannak telve munkatársaink aziránt, hogy nemsokára eljő a nap, amikor sok mohamedán elfogadja az üdvözetet.

Imádkozzunk Irákért, Perzsiáért s ottani testvéreinkért, hogy az Úr áldása legyen velük nehéz munkájukban, mert ezeknek a testvéreinknek, akik évrő-évre ilyen viszonyok között élnek, igen nagy szükségük van imáinkra és könyörgéseinkre, hogy nehéz feladatuknak Isten dicsőségére mindenben eleget tudjanak tenni.

A sultanabadi kórházunk épülete.

2 orvos, 1 szülésznő és 3 ápolónő dolgozik itten.

A sultanabadi munkásgyűlés résztvevői. Középen Schubert H. F. atyafi, Divizióunk előjárója.

A gyülekezeti tisztviselők választása.

Azoknak az atyafiaknak és testvérnőknek a megválasztása, akik a következő évben a gyülekezetekben a felelősséget viselni fogják, rendkívüli fontosságú. Bizonytalán hasznos lesz, ha az előttünk lévő választásokkal kapcsolatosan néhány bibliai és gyakorlati tapasztalatot alapuló tanácsot közlünk Véletek.

A gyülekezetnek arra kell törekedni, hogy az Úr félelmében olyan testvéreket válasszon tisztviselőiül, akik Isten műve és a gyülekezet jóléte érdekében hatáskörükben az elérhető legjobbat tudják tenni. „A gyülekezet Isten választott eszköze avégből, hogy az embereket Istenhez vezessék és az üdvösségre eljuttassák. Szolgálatra rendeltettek és az a hivatásuk, hogy az evangéliumot az egész világnak hirdessék.” (Geschichte der Apostel, 9. old.) Ez okból kifolyólag a tisztviselők választását nem lehet elég gondnal és imával egybekötött megfontolások és tanácskozások nélkül végezni. Sohasem szabad valakit csak azért megválasztani, hogy ezzel tetszésére tegyünk vagy hiúságának hizelegjünk. A megtisztelésnek vagy tisztség juttatásnak sohasem szabad a gyülekezeti felelősség átruházásánál tekintetbe jönni.

Az első gyülekezet hét diakónusának választásánál néhány szóban le van írva, hogy milyen tulajdonságokkal kell annak a testvérünknek bírni, akire valamilyen gyülekezeti tisztséget akarunk ráruházni. „Válasszatok azért atyámfiai ti közületek hét férfiút, kiknek jó bizonyosságuk van, kik Szentlélekkel és bölcsességgel teljesek, kiket erre a foglalatosságra beállítsunk.” Ap. csel. 6, 3. Jó bizonyossággal bíró férfiaknak, Szentlélekkel és bölcsességgel teljeseknek kell lenni azoknak, akik a gyülekezetben valamilyen tisztséget híven betölthetnek. Olyan testvéreknek kell lenniök, akiknek élete a Szentlélek erejével és jóillatával betöltött; olyanoknak, akik tudják, hogy miként kell a gyülekezet munkáját eredményesen előrevinni.

A gyülekezeti tisztviselők munkája kétféle. Először is, mint lelkipásztoroknak tudniuk kell a gyülekezet minden egyes tagját gondozni és megtartani. Azután képeseknek kell lenniök új tagokat megnyerni Isten országa számára. Egy élő gyülekezet egyúttal növekvő gyülekezet is. A tevékenység életet, a tétlen csönd-nyugalom pedig halált jelent. Ez a törvény érvényes mind a lelki, mind a fizikai világban. A gyülekezeti tisztviselőknek nem szabad azzal megelégedniük, hogy a tagszám évről-évre ugyanaz maradjon. Tervezniök és munkálkodniuk kell, hogy

ielkiekben is és tagszámban is gyarapodjanak. Hogy ezt a célt elérjük, a gyülekezetet kellően, a maga idejében való eledellel kell ellátni. Pál apostol Timótheusnak bölcs és egészséges tanácsokat ad a gyülekezeti vezetők és vének választásánál, hogy kik alkalmasak az Isten gyülekezetének legeltetésére. Ez a tisztség megkíván bizonyos nélkülözhetetlen képességeket, amelyek a tapasztalatok és gyakorlás által növekedhetnek. Némely egyén természettől fogva vezető; de gyakorlati tapasztalatai hiányoznak. Ilyenkor kell, hogy ezeket előbb megszerezze, ha eredményes és igazi vezető akar lenni. Az élet iskolájában szerzett tapasztalatok megbecsülhetetlen értékűek. (1. Tim. 3.)

A gyülekezeti tisztviselők megválasztásánál a testvérek természetes és szerzett képességeit mind tekintetbe kell venni. A különféle tisztségekre olyan testvéreket kell megválasztani, akik abban a munkakörben a lehető legjobb eredményt látszanak elérni. A gyülekezet semmiesetre sem kísérleti állomás. Ha új testvérek lesznek megválasztva, akkor a legnagyobb elővigyázattal kell eljárunk, nehogy hibát kövessünk el; hiszen örökérvényű dolgok forognak kockán egy-egy ilyen határozatnál. Nem nagyon ajánlatos csak a változtatás kedvéért változást csinálni. Ha változásokat tervez a gyülekezet, akkor azt azzal a szándékkal tegye, hogy a változás a gyülekezet erősödését és növekedését hozza magával. Szomorú dolog látni, hogy egyes gyülekezeti tisztviselőknek sem természetes, sem szerzett képességeik nincsenek tisztségük megfelelő, helyes betöltésére. A világ fiai, tapasztalt üzletemberek ezt a tényt a legnagyobb balgaságnak minősítik. Valóban tény, hogy az Úr „kinek-kinek a maga dolgát megszabta”, amennyiben „adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul. A szentek tökéletesbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére.” Efezus 4, 11. 12. Így tehát igen fontos dolog megvizsgálni gondosan az adományokat és képességeket, hogy alkalmas-e az a testvérünk arra a tisztségre vagy nem.

Senkinek nem szabad tisztséget vállalni anélkül a meggyőződés nélkül, hogy az Úr segítségével vállalt kötelességét mindenben a lehető legeredményesebben tudja elvégezni. Másfelől a gyülekezetben, annak a meggyőződésnek kell uralkodni, hogy a megválasztott testvérünk Isten áldásával azt a tisztséget, melyre megválasztott a lehető legjobban fogja betölteni.

„Kérünk továbbá titeket atyámfiai, hogy becsüljétek azokat, akik fáradoznak közöttetek és előjáróitok az Úrban és intenek titeket; És

az ő munkájukért viseltessetek irántok megkülönböztetett szeretettel." „Engedelmeskedjete elöljáróitoknak és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók; hogy ezt örömmel műveljék és nem bánkódva, mert ez néktek nem használ. *Imádkozzatok érettük.*" I. Thess. 5, 12, 13; és Zsidók 13, 17. 18. v.

A. R. O.

A „Tábea“ egylet működése Orosházán.

Az orosházi gyülekezet „Tábea“ egyleténél nem sok tagja van, de tapasztaltuk, hogy „Az egy akarat, egy indulat; hatalmas művet visz véghez“. A nyár folyamán elhatároztuk, hogy az Unió konferenciára tésztaneműeket készítsünk eladásra. Az Úr megsegített. Sikerült az árunkat egy kevés visszamaradásával eladnunk, úgy hogy 60 pengő tiszta bevételünk volt.

Az eredményen felbuzdulván újból elhatároztuk, hogy az ősszel kukoricatörést vállalunk. Az Úr segítségével ez is sikerült. Szept. 10-14-ig

65 órás munka alatt 9 hold kukoricát letörtünk, lefosztottunk; a szárat levágtuk és összekötöttük. Munkánk eredménye 20 mázsa kukorica. (Kb. 90 P.) Voltak akik az első órától az utolsóig dolgoztak, mások fél napokat, de a délutáni órákban a k. testvérnők gyermekeikkel egyetemben kint voltak. Kedves barátaink is oly lelkesedéssel dolgoztak, hogy öröm volt nézni. Egyik a másikat lelkesítette. Mindenki „nagy kedvvel dolgozott“, amint a mellékelt kép is mutatja.

Az orosházi „Stefánia“ egyletnek 2 darab „vándorkosarat“ teljesen felszerelve adtunk át. A község jegyzőjének pedig 17 darab gyermek ruhát fogunk átadni.

Munkánkat még azok is csodálják, akik az igazságnak nem barátai. Az evangélikusok

egyik Biblia óráján a lelkész az igazi keresztény munka végzésére a németországi adventistákat hozta fel példaképül. Erre felállt a jelenlévő hallgatók közül az egyik testvérnőnk anyósa, aki buzgó evangélikus és ő is az igazi keresztényi munkára az orosházi adventistákat hozta fel példaképül. Felemlítette a tészta csinálást és a kukoricatörést, azt mondván: „ezek az adventisták, hogy adakozhassanak és másokon segíthessenek ilyen munkát vállalnak, amit nagy örömmel végeznek.“

„Tábea“ egyletünk tiszta bevétele a 3. negyedben 150 P volt, melyért hálát mondunk a mi jóságos mennyei Atyánknak, mert „Ő az, aki erőt ad nekünk“ ezen összegnek megszerzésére. 5. Mózes 8, 13-18.

„Nem figyelmeztethetem eléggé a gyülekezeti tagokat, mindazokat, akik igaz misszionáriusok, akik hisz-

snek a hármasszombatonlábait, hogy vegyék jól fontolóra az Ésaías 58, részében leírt üzenetet. A jótékonyaság azon munkája, melyet a fejezet megparancsol, képezi azt a munkát, amelyet Isten meg-

követel az Ő népétől a jelen időben. Ezen munkát Isten jelölte ki.“ Test, Vol. 6, p. 265.

Vajha ezen munkánk és tapasztalataink másokat is bátorítanak Jézusért és embertársainkért dolgozni. Ésa. 58, 6-8.

Berzenczey Károlyné.

Az orosházi gyülekezet „Tábea“ munkája 1932 szept. 11–14-ig. A 65 órás munka eredménye 20 métermázsas kukorica volt.

A kecskeméti kerületi konferencia.

Amióta konferenciákon résztvettem, minden összejövetel igen áldásos és épületes volt, mégis azt kell megállapítanom, hogy a kis kecskeméti kerületi konferenciánk, amely folyó év november 11.—13.-ig folyt le, az ott berende-

zett szép új imaházunkban, fölülmúlta az előző konferenciákat.

Már majdnem egy éve annak, hogy az Unióbizottság elhatározta, hogy a kedves Michnay atyafi Kecskemétre legyen áthelyezve. Azóta folyton rosszabbodtak a viszonyok és mi mégis azon voltunk, hogy a határozatot keresztülvigyük, mert éreztük, hogy az Úr a Duna Tisza közén nagy munkát akar végezni. Augusztusban át is költözött Michnay atyafi és végezte a munkát a kerületben. Közben természet kerestett a legjobb eredménnyel, mert a m. kir. földmívelésügyi minisztérium tulajdonát képező házban egy bankhelyiség volt kiadó aránylag igen olcsó bérért. Sok ima, böjt és erős hit kellett ahhoz, hogy megtegyük a lépéseket a sötétben. Száz és száz aggály merült fel, de most már mondhatom Néktek hogy bizonyos, hogy az Úr intézett el mindent.

Hűséges és kedves testvéreink hol vonaton, hol kerékpáron, hol gyalog megtettek még 80 kilométer utat is, hogy részt vehessenek ezen a kerületi konferencián. Körülbelül 60-an gyültek össze. A szám kicsi volt, de annál nagyobb volt a szeretet, az öröm és az áldás.

Meglehetősen fergeteg dúlt a konferencia megkezdése előtt. A helyi lapok ellenünk fordultak és bár volt engedélyünk az alispán úrtól a meghívók szétosztására, a városi hatóság ezt mégsem engedte meg. Posta útján azonban lehetséges volt a meghívóknak egy részét szétküldeni. A templomokban is ellenünk prédikáltak, de mindez nem akadályozta meg Kecskemét közönségét abban, hogy hozzánk eljöjjenek. Vasárnap estére hívtuk össze az első nyilvános előadásra a közönséget és körülbelül 150-en jöttek össze. A lelkiület oly jó volt, mint amilyent nem tapasztaltam még első nyilvános előadáson sehol. Nem csak a kedves testvérek nyertek nagy áldást a konferencia napjaiban, hanem a közönség is. Így jó reménységgel nézünk elébe annak a nagy munkának, amely a kedves Michnay atyafira és munkatársaira vár.

De egy bizonyos, hogy ezt a győzelmet csak az imának és böjtnek köszönhetjük. A harc nagy volt, de annál nagyobb volt a győzelem. Imádkozzatok Ti is a kecskeméti munkáért, hogy az Úr az Ő tervét azon szép és nagy városban keresztülvigye az Ő országának dicsőségére.

Zeiner A.

Bakos atyafi Konstantinápolyból

október hó 7-én kelt levelében az alábbiakat írja:

„Hála az Úrnak jól vagyunk és a munka is jól halad, bár a munkaterületem — Anatólia

— elég nehéz volt. Már háromszor dolgoztam át e várost és elég sok hely van, ahol örömmel fogadnak, amikor ismét jövök. Kérdéseket tesznek fel és látható élénk érdeklődés van bennük az üzenet iránt. De most már az is gyakran előfordul, hogy megfognak és kidobnak, vagy a rendőrségnek adnak át. Sőt az egyik idevaló nagykereskedő annyira ment, hogy elibém állt és azt mondta, hogy ezekkel a Jézusról szóló könyvekkel egyetlen helyre sem enged bemenni. Hiába tértem ki előle, csak jött utánam és nagy lármát csapott mindegyik üzletben, végül is elszaladt a legközelebbi rendőrhöz, hogy ne engedjen dolgozni. Itt aztán megtört sátán ereje, mert a rendőr elkísért ugyan minden házhoz, de mindig megvárta a kapuban s amikor látta — vagy 5—10 percnyi kíségetés után — hogy mit végzek, magamra hagyott. Láttam, hogy az Úr minden veszélyben megoltalmaz bennünket s az ellenség megszágyenül előtte.“ — Az idén ötször volt letartóztatva Bakos atyafi az igazság hirdetéséért s egy ízben ez 6 napig tartott.

Arra kér még bennünket magyar Testvéreket a k. Bakos atyafi, hogy imádkozzunk érte és munkájáért, mert egészen új munkát kezd meg Smyrnában, Kisázsiaiban. Emlékezzünk meg ezért Róla a kegyelem királyi széke előtt és azokról is, akikhez vinni fogja az utolsó üzenetet, hogy az Úr áldása, oltalmazó és megmentő kegyelme legyen vele.

Az idei imahéthez!

„Tartsátok a köteleket.“ Ésaías 54, 2.

1792 október 2-án a baptisták egyik missziógyűlésén tették fel azt a kérdést: ki akar önként Indiába menni az evangéliumot hirdetni? Az ülést vezető így szólt: „mindnyájunk előtt világos, hogy India igen gazdag aranybányákban; de ezek — úgy látszik — olyan mélyek, hogy csaknem a föld középpontjáig érnek. Ki vállalkozik ezeket kikutatni?“ — „Én lemegyek“ felelte Carey, a nagy misszionárius gyorsan, „de gondolatok arra, — fűzte hozzá, — hogy a köteleket tartanunk kell.“

Minél több misszionáriusunk megy ki évről-évre a misszióterületekre annál inkább kötelezve vagyunk az Úr fent idézett szavainak megvalósítására, azaz annál inkább köteleességünk a kötelek tartása. Nagy előjog a köteleket tartani, mert így érezzük csak igazán, hogy milyen mélyen vannak már lent a bűnnel, gondokkal és kételkedéssel telt világban a mieink és érezzük azt, hogy élnek és dolgoznak az Urért. Igen, mi kell, hogy tartsuk a tengereken túl dolgozó testvéreink köteleit tántoríthatatlanul.

nul, szüntelenül, mindaddig, amig csak munkálkodnak, mert „eljö az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.”

„Isten az evangélium hirdetését és a szeretet munkájának elvégzését rá bízhatta volna a mennyei angyalokra. Más eszközöket is felhasználhatott volna célja eléréséhez; de végtelen szeretetében övéül választott, Krisztus és az angyalok munkatársaiul, mert részt akar adni nekünk is azon áldásokból, örömeiből és lelki felmagasztosultságból, amelyek az önzetlen szolgálat gyümölcsei. S ha állandóan arra törekszünk, hogy mások számára áldás legyünk, akkor ez áldás lesz számunkra is. Ez volt Isten szándéka, amikor a megváltás tervében részt adott nekünk. Azt az előjogot adta az embernek, hogy részese lehet az isteni természetnek és áldást közvetíthet embertársainak. Ez a legnagyobb öröm, a legmagasabb megtiszteltetés, amit csak adhatott Isten az embernek. Aki ilyen munkában tevékenykedik, az ezáltal közelebb jut Teremtőjéhez is.”

Imádkozzunk azért misszionárisainkért és azon anyagi eszközökért is, amelyek ottartózkodásukat lehetővé teszik, nehogy áldásos munkájuk hiányozzon.

Ifjúsági külmiszió ünnepélyek az A. H. M. javára.

Az aratási hálamunka fontosságának tudatában több ifjúsági csoport külön ünnepélyt tartott — külmiszió tárggyal — az A. H. M. ideje alatt. Amellett, hogy ezen ünnepélyek kivétel nélkül jól sikerültek s gazdag erkölcsi áldást nyújtottak — nagyban segíthettek a nyilvános előadásoknak is, amennyiben egyik-másik helyen éppen azzal nyitott meg a nyilvános előadás-sorozat. S ezeken kívül az anyagi eredmény is említésre méltó, amennyiben ezek által nagyban segíthettünk az aratási hálamunkának. Külmiszió képeket mutattunk be, amelyek hallgatóink figyelmét különösképen felkeltették külmiszióink iránt. Ilyen külmiszió ünnepélyeket tartottak a következő ifjúsági csoportok: okt. 9-én Budapest „C”, 16-án Budapest „B”, 23-án Kiskundorozsma, 30-án Kíspeszt, 31-én Kőbánya, nov. 13-án a kecskeméti kerületi konferenciával kapcsolatban Kecskemét, Kiskundorozsma és Szeged közösen, 20-án pedig Rákospalota. A fentiekén kívül rendeztek még ünnepélyeket a következő gyülekezetek: Budapest „A”, Miskolc az A. H. M. ideje alatt háromszor, Kiskundorozsma Sándorfalván, Pesterzsébet, Pécs és még néhányan. Többen készülnek december hó folyamán egy-egy ilyen ünnepélyre. Vajha minden egyes ifjú-

sági csoport megtenné ily ünnepélyek tartása által is a legjobbat a közös munkák érdekében. Különösképpen jó lesz ezen ünnepélyek hasznát szem előtt tartani a jövő évi külmiszió hadjáratok alkalmából. *Jenik Gy.*

Az erő titka.

„Pál apostol abban a tudatban, hogy természetfeletti erők és hatalmak ellen kell küzdenie — Istenbe vetette teljes bizalmát — és ebben volt erejének titka.” (Apostelgesch., 346. old.) White testvérnő eme szavait maga Pál igazolja az Apostolokcselekedete 26, 22. verse szerint: „Istentől segítséget vevén, mind e mai napig állok, bizonyosságot tévén mind kicsinynek, mind nagynak, semmit sem mondván azokon kívül, amikről mind a próféták megmondották, mind Mózes, hogy be fognak teljesedni.” „Pál a menny légkörét terjesztette maga körül. Mindazok, akik vele érintkezésbe jutottak, érezték Krisztussal való összeköttetésének áldó befolyását. Az a tény, hogy élete az általa hirdetett igazságot szemléltetően mutatta be, ellenállhatatlan meggyőző erőt adott szavainak, prédikációinak. Ebben van az igazság ereje; egy megszentelt élet, természetes, mesterkéletlen befolyása a legmeggyőzőbb prédikáció, amit valaki valaha is Krisztus ügyéért tarthat.” Apostelg., 346. old.

Halálozás.

Október hó 23-án halt meg Hegedűs Györgyné testvérnőnk a Bpest „C” gyülekezet tagja. Súlyos betegségét türelemmel hordozta hosszú hónapokon keresztül. Nem volt más vágya, mint kitartani mindvégig a hitben és egykoron Jézust meglátni.

A halottas háznál a ref. lelkészen kívül Zeiner atyafi, a sírnál pedig alulírott beszélt. Az Úr nyugtassa őt az első feltámadásig.

* * *

Nov. 5-én halt meg Farmoson a kedves Jezzik testvérek nyolchónapos fiacskája. Alulírott úgy a háznál, mint a sírnál szólhatta a vigasztalás szavait, úgy a szülőkhöz mint a jelenvoltakhoz. *Murányi Á.*

„ADVENTHIRNÖK” H. N. Adventisták Magyarországi

Uniójának közlönye.

Felelős szerkesztő: Katona Sándor

Felelős kiadó: Jenik Gyula

Egyesszám ára 24 fillér.

Vallásos Iratok Nemzetközi Kiadóhivatala nyomdája Budapest